

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swérnje džěłał
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěň ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Šsmolerjez knihicziščežetni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedyplatu 40 pj. dostacž.

Okuli.

Łut. 20, 9—20.

Najše Bože słowo so pschirunanje wo słych winizarijach mjenuje. To běchu woprawdže sli a bjesbóžni čłowjetojo, wo kotrychž Jesuś tam powjeda. Šchtož tak wopřjedž terta steji, to je hrěch. A šchtož šebi tole pschirunanje žada, je pokuta! Škamo trojake napominanje k pokucze móžemy tu widžecž — tak-rjez se rta profetow. Duž wopomnmy:

Trojaki profecziški hlóš k pokucze nad słymi winizarijami.

1. Přeni se rta tych wotrocžkow, kotrychž wobšedžer winizy póbła, so bychy wot wužitka winizy jemu pschinješli. Kóždy čłowjek ma wužitny bycz. Profecziški hlóš rěči wo samolwitosczi.

Winiza — šchto chyzł wuprajicž, kajki dar to ja Šraelšeho běšche! Tam wješely hlóš klincžesche — te kieže běchu bohatswo kraja! Šchtož měješche tajku winizu najimanu, móžesche rady wot plodom šwój wěsty džěl wobšedžerjej wotedacž. Šchto běšche Šrael dobrotow jako Boži lud dostał wot Egiptowskeje šem a potom psches profetow. Kunje čile profetoyo pak jemu tež jako Boži póbli jeho winowatoscz na wutrobu kładžechu. Tak Jesajaš: Bjesbóžny wostaj so šwojeho pucza a słóšnik šwojeje myšle. Micha: Prajene je tebi, čłowjecze, šchto dobre je a šchto tón knjes wot tebe žada, mjenujzy Bože słowo džeržecž a luboscz wopokasacž. Kał šu pak Šrael

a Juda šwojich profetow hanili a pschesczěhali! Čłowjetojo hišcže dženska mało na šwoju winowatoscz myšla, Bohu dacž, šchtož je Bože! Woni chzedža šami sa so žimi bycz. Žadanja stajesa pschezo wjetšche na žiwjenje. Žadoscz šu lud wobczahnyle kaž šycz. Potutny hlóš praji: Niz tak! Niz sa šwět a žiwjenje zyle móz a wutrobu woprowacž, ale temu ju šwjećicž, kiž je jej dał a tebe žohnował k duchownym žohnowanjom! Kał czežko je hušto, čłowjekow dobycz sa Boži dom, sa pokutny džěň, sa wobdželenje na skutkach luboscz. Šow so czehnjeja a wotwłakuja. Pruhuj so kóždy. Franka, tón požohnowany Boži muž, se šwojich mlodych lét praji: 24 lét drje lěpschi nješym byl hacž njeplódnny šchtom, kiž drje wjele lišcža, ale k wjetšcha šhuile plody nješe. To bu hinał, jako wón Šhrysta šesna we wulkej hodzinje a šo jemu pošwjećzi.

2. Tón drugi hlóš tamny šyn pošběhuj, kotrehož wobšedžer k winizarijam póbła! O kajka bjesbóžnoscz, hdyž praja: Tutón je herba; šabijmy jeho. Haj, Boži Šsyn hišcže nětke mješ žiwymi, ale bórny do rukow słóšnikow podaty, hlóš pschecziwo bjesbóžnej šebicziwosczzi pošběhuj. Wón jako pošledni profeta pschindže. Wěšcze niz jeno žadacž. Něchtón rjenje wupraji: Tón, kiž žada, so bychy šrudni po duchu byli, je šam trošhtar. Tón, kiž praji, so maja hlódnny bycz po prawdosczzi, rjeknje: „Ša šym khlěb žiwjenja.“ Tón, kiž rjeknje: Wytajcže najpřjedny Bože kraleswo, drugi ras wabi: Wójcže šem te mni wšchitzy, kiž wy šprózi a wobczěženi šcže! Alle

Boże dary nożywšchi tež pokutu a wěru žada! Kač ſu runje czi přeni a wodžerjo luda ſo jemu ſarjekli: Bože kraleſtvo ſnutſkach we wutrobje to njebeſche ſa jich ſebicziwu wutrobu, woni ſa ſwonkowym ſbožom hladachu a žadachu. Kač maſo chzych ſo hordoſcže, lafomnoſcže na pjenjeſy a czeſcž wotrjez! Kač jara ſu teho hidžili, kiž nicžo nochnyſche hačž Božu wolu dopjelnicž a dopjelnjenu mēcž! Sich ſlōſtniwoſcž ſo jow tač hroſnje ſjewi. Ssmjercž jemu, tač prajachu, ſo bychu potom pokoj mēli! Tač je ſo huſto Božim ſwajatym ſchlo! Tač Lutherej, jač Tezelej warbu ſ rukow bjerjeſche a hamžej jeho ſemſku myſl w zyrkwi pſched woczi ſtaji! O wono njeje žone druge ſbože na ſwēcže, hačž w ſprawnej, njeſebicziwej, bōjſkej myſli! Njech ſwēt, njech ſtatna mōž pſchecziwo Anjeſowej zyrkwi wuſtupuje, wona njedyrbi hinajſcha byčž, hačž Anjeſowa profecžina, kiž předuje: Jedyn je ſ kralom! Budž kōždy jeho poddan! Kajki kħutny hlōſ pſchecziwo bjeſbōžnemu, ſebicziwemu wupjeranju a ſdatoſczi w ſcheſczijanſtwje, pokutny hlōſ!

3. Ščtō je ſčeczi pokutny profeta? My mohli rjez: Jeſuſ ſam, kiž Iſraelej ſjewi, ſo Boža mōžna pjaſcž dla jich njedžaka a ſlōſtniwoſcže jich bōrſy dnyri abo kamjeſi, tōn rōžtny, kotryž ſu ſacziſli, jich roſmjecže. Ale to je hižom ſtary, ſa wſchē czaſy placžazy hlōſ ſ Jeſajaka a pſalma. „Njejſcže wy laſowali?“, praji Jeſuſ. O kħutny pokutny hlōſ wo ſanicženju! Teho ſebi ſariſejſzy a radni knježa njebychu džecž dali, ſo mōže jim, to rēka Iſraelej ſobu, ſo Bože kraleſtvo wſacž, jich templowa ſlužba, bōjſka kraſnoſcž jim minycž. Njeje to wiſcho ſaſtupilo? Jeſuſ beſche tu kħutny dopomnječ na profetow kač lēdy hdy. Wōn nad tym ſpodobanja njemējeſche, Bože ſudy wēſcheczič. Ale wōn warnowaſche derje mēniwſchi. Tajke ſudy ſu na nēkotry ſcheſczijanſki lud hižom dōſchle. My chzemy napominacž pomhačž, kač tōn na wēži ſ dala hrožazy woheſi tym w bliſtoſczi ſjewicž. Dženſa je runje 100 lēt, ſo je ſławny profecžor Delijſch w Lipſku ſo narodžil. Tōn beſche pſchecžel židowſkeho luda, kiž je niž ſchlewječ na jeho ſlaboſcže powjeſchal, ale je pokafowal napominajo k pokucze a k pſchikħadženju temu Sbožnifej — ale ſ njewuprajomnej luboſcžu. Tehodla je kač pola ſcheſczijanow tač pola Židow wutrobnje lubowany byč a jač ſwajaty tam czeſcženy. Tajki pſchecžel beſche Jeſuſ, tajzy budžemy my wſchitzy: ſwērni, wōtcžinſzy a ſcheſczijanſzy ſmyſleni radžerjo ſa lud a ſ dobom pokutni předarjo, hdyž wōn bludži a pucž ſkaženja dže!

O Jeſu, kiž naſch ſrēdnik ſy,
Budž ſ nami ſ twojej hnadu!
Njech twoje ſłowo we nuſy
Da troſcht a dobru radu!

Hamjeſi.

M. w M.

Anježe, rēcž!

Anježe, rēcž! Twōj wotrocžl ſlyſchi,
Kiž ſo we wutrobje tyſchi
Sswojich czežlich hrēchow dla.
Rēcž! wōn mjelcži, bolocž cžuje,
Duſche nuſu wopłakuje
A ſo hrēchow wuſnawa.

Rēcž, ſo Tebi ſlužicž mamy,
Žiwjenje czi poſwjecžamy,
S twojej hnadu pohnučzi.
Hdyž naſ twoja ſmilnoſcž hrēje,
Duſcha ſbōžny pokoj ſmēje,
Hrēch ju wjazy njerudži.

Wabi cželna žadoſcž ſ nowa,
Njedžiwacž na Twoje ſłowa,
Rēcž a kħoſtaj, budž Ty naſ!
Wutorħn duſchu ſe ſkaženja
A mōž Kħryſta wumōženja
Wjedž ju na njebeſki kħaſ!

Rēcž, hdyž luboſcž k Tebi mrēwa,
So nam duſchu ſ nowa hrēwa
Ssmjate płomjo njebeſke.
Rēcž tež, jeli dwēl naſ tkōcži,
Kſchiž a horjo njebo mrōcži,
Daj nam prawe poſnacže.

Anježe, rēcž, hdyž hrēch naſ jima,
Duch ſa Twojej hnadu pſchima;
Njemjelcž tehdy, wodaj nam.
Wiſchēſ krej Kħryſta wucžicženi
Ssmy my potom wobſboženi
Cžahnje jow a wēcžnje tam!

K. A. Fiedleſ.

Bohu ſpodobny wopor.

Stara hebrejſta powjeſcž wo kħudym mužu powjeda, kiž ſo raſ ſ kħorožoža poſbēže a ſ tſchepotatymi ſtawami do templu pſchiſdže. Wbohi muž ſo hanibowaſche pſchiſcž; pſchetož wōn beſche jara kħudy a njemējeſche žaneho wopora, kiž by mohł pſchijeſcž. Sačō pač ſo ſtruchly pſchibližowaſche, ſlyſcheſche kħor w templu ſpēwacž: „Tebi ſo njelubja wopory, ſo bych czi je dač; a ſapalne wopory ſo tebi njeſpodobaju. Wopory, Bohu ſpodobne, ſu tyſchny duch; tyſchnu a roſłamanu wutrobu ty, Božo, njeſazpiſch.“ (Wj. 51, 18—19.) Duž pſchiſdžechu druſy modlerjo a ſwōj wopor pſchijeſchchu, ſo do přēdta cžijeſcže; wōn pač žaneho njemējeſche. Šlōncžnje ſo pſched mēſchnikom dele cžijny, kiž k njemu džeſche: „Ščto chzeſch, mōj ſyno: njeſy žaneho wopora ſobu pſchijeſč?“ Wōn wotmolwi: „Nē, mōj wōtcže, pſchetož wczera wjeczor poſdže wudowa ſ džēcžimi ke mni pſchiſdže, a ja nicžo njemējach, ſchtož bych jim mohł poſkicžicž, hačž teju hołbjow, kotrejuž chzych dženſa ſa wopor pſchijeſcž.“ — „Duž pſchijeſč tola eſa pſcheſcžneje muſi,“ mēſchnik džeſche. „Tež to njemōžu, mōj wōtcže“, tyſchny muž džeſche, „we ſwojej kħoroſczi a kħudobje ſym jeno mačō ſa ſwoje hlōdne džēczi wuſbytkowacž mohł, a to njeje ani eſa muſi“ — „Cžehodla ſy ſ zyla ſem pſchichoł, hdyž nimacž žaneho wopora pſchijeſcž?“ ſo mēſchnik praſcheſche. „Doſelž ſlyſchach ſpēwacž: „Wopory, Bohu ſpodobne, ſu tyſchny duch“. A njebudže Wōh mōj wopor pſchijeſcž, hdyž ſdychuju: Anježe, budž mi hrēſchnifej hnadny?“ Duž mēſchnik ſtareho ſe ſemje poſbēže a džeſche: „Daj, budž požohnowany, mōj ſyno; to je wopor, kiž je Bohu ſpodobny.“

Wumōženy.

Maſ pſchiſdže — tač piſche jedyn duchowny — ke mni muž a džeſche: „Sa na njeſahojomnu kħoroſcž cžerpju; mōj lēkač je mi prajił, ſo dołho wjazy tracž njebudže. Duž bych ſebi rad na kēčhowje mēſtačžlo ſa poſledni wotpocžinł wuſwolil, hdyž bych

mje pohrjebali." Za swolich do teho a poczach na to tak: „Hdyž seže tajke něšto pschede mnje pschinješli, dha njemóžu hinať, hačž so ho waš tež sa něčim woprascham. Seže tež pschihotowaný na to wulke pschemějenje, kotrež psched wami leži? Wdy seže ho sa hwoje czělo starali, seže tež hwoju duschu satarali?“ — „D schtož to nastupa,“ wón wotmolwi, „dha móžu směrom byčž. Za wschať wěšo tež wěm, so hým wschelake činiť, schtož budžich wostajicž dyrbjat; ale na druhej stronje hým tola tež wjele dobreho činiť. Za hým wjele pjenješ na dobre wězy wažil a hým hamo thorownju satožil, kiž je hižom wjele ludžom se žohnowanjom byla. Duž hěbi myšlu, so wscho derje dosčž póndže.“ — „Duby knježe“, jeho pschetorhnych, „hdyž chzeče ho na to spusčezecž, dha drje budže s wami w hmyertnej hodžinje trochu schericž.“

Mój na to hišče wjele wo tym řečžachmoj a jako ho rožžohnowachmoj, džesche mój hósčž: „Sa dyrbju wot waš hišče wjazy wo tej wězy hlyšecž.“

Wot teho čaža husčžišcho ke mni pschithadžesche. Za mějach s nim žimu rosmolwu a mój žyle wječory hromadže w Božim pišmje čitachmoj. Skónčnje ho teho wsda, ho na hwoje sašlužby spusčezecž, a pocža ho hwojeho Sbóžnika hameho džeržecž. Wórny na to wumrje a je wěšče sbóžny čahnyť — niž dla hwojeje, ale dla Khrystufoweje sašlužby.

Bóh je hweruny.

Handrij Nowotny bě přeni bur a stejesche we hwojich najlěpschich létach. Wón bě pschezo ham přeni pschi džele. Tak bě ho jeho samoženje pschisporjalo a nad hwojimi džěčžimi mějesche se hwojej mandželskej tež hame wješele. Duž ho jemu na czělo bolosne jěsenje wučžihny. Najpriedy jeho ledžbu njemějesche, hdyž pať po lěfarja póhłachu, tón wupraji, so dyrbi ho to jěsenje škerje a lěpje w měsčezanskej thorowni wurěsáčž.

Tak dha bu thory do města do thorownje potasany. Tam nětko we hwojej stwje ležesche a čaťasche, hačž rjad na njeho njepchińdže. Jako mudry čłowjek derje wjedžesche, so budže ho pschi jeho operaziji wo žiwjenje a hmyercž jednacž a duž hěbi nětko kručze na hmyercž myšlesche. Steho we hwojim žiwjenju drje dale ničžo činiť njebě, ale dobreho? — Haj, wón bě pschi wschej swonkownej čěžnosčži tola wschón do jemšeho saplecženy byl. Na njebiešte hě hěbi jara mačo myšlit. A so to činiť njebě, to jeho, hdyž psched wrotami wěčžnosčže stejesche, njeměrneho činjesche. Duž ho, kož něhdy Sonas w rybinym brjušče, k Bohu woťacž pocža a s jeho rta pschińdže žyle džiwne hlybjenje: „Hdyž sašo wotthorju, dha dyrbi woženje mloka do města přjecž, pschetož wono je wina, so ho na njeđželskim dnju sa hwoju duschu sataral nješhým!“ Nowotny by kóždy dženi a tak tež kóždžicžku njeđželu mloko do města wosnyť a tam pschedawať. Druhdy drje by tež wotrocžka póhłat byl, so mohť ho ham sašo ras w žyrkwi potasáčž; ale myšle na hwoje mloko bychu s nim hōbu do žyrkwe schte a jeho wot najwožnišeho wotdžeržale. To dyrbjesche wot nětko, hdy by jemu Bóh hišče junu wotthoricž dať, hinať byčž.

Seho mandželsta ho Bohu džakowasche, jako powjesčž pschińdže, so je ho operazija derje radžika. Něšto njeđželi wschať hišče w thorowni ležesche, potom pať ho strowy k tym hwojim domoj wróčži. Nětko hě čaž pschischoť, to hlybjenje do skutka stajicž, pschi čimž wschať jemu jeho mandželsta najpriedy napschecžiwu řečžesche. „Schto?“ rjekny wona, „hly ty wotwótnil, so chzesch wifowanje s mlokom pusčezicž, kiž namaj tajke rjane tolerki nješe a bóle móschen pjelni, hačž wscho nasche druhe hospodarjenje?“ — „Sa wěž je hačž do dna pschemyšlena,“ Nowotny wotmolwi, „a runje, dokelž hým hěbi rucze na nju myšlit, hým dopóšnal, wona mojej duschi napschecžiwu steji, a teho dla: přjecž s nje!“

Burowka na to hišče hlyšesche, so hě jejny muž hlybjenje na to wotpoťožil, a duž hě jemu k woli a ho tež do teho poda.

Samoženje drje nětko pod jeho rukomaj trochu pomaljšcho rosčže, sa to pať mataj wjazy čaža, ho wo te kubla staracž, kiž serlawž njesežerje a mole njeskaža.

Rót čěšchnych džěčži.

Bobožna macž hě hwoju 6lětnu hōčžku runje do kōža poťožila. S tym běšče tón krocž bóle khwatała, hačž hewaf. Duž tež njebě pschi kōžku hědžo wostala, so by hišče hōčžžny wječorny Wótcženasch hlyšchala, kaž to hewaf činjesche. Tola pať hwoju džowczicžku napominasche, so by ho hama modliť, a na to se hwojim mandželskim na khwilu woteńdže, dom sa hōbu sesamkawschi. Za hōčžka hě w tym malym domčžku po tajkim žyle hama, kaž wschať hě to hižom husčžišcho byla. Nimalo hodžina hě saschla. Za hōčžka se hwojej kanku hrajesche a hě na macžerne napominanje, hwoj Wótcženasch wuspěwacž, bórny sabyla. Duž hě jej, jako by něčto psched durjemi čishe stupal a na to duriny samť mjelcžo wotamkal. Se to paduch abo rubježnik? Schto mohť to hewaf byčž? Bojosčž ju pschewsa a hmyny pót ho po čžole lijesche. Schto ma sapočezčž? Hdy by woťaka, by tola ničto nješlyšchaf. Duž ho dopomni, so ho hišče modliť njebě, runjež hě ju macž k temu napominať. A tak dha hwojej malkej rucžžy sthny a jejny rt pocža wóťje spēwacž: Wótcženasch, kiž hly w njebiešach, hmyercžene budž žwoje mjeno, pschińdž k nam žwoje kralestwo. — Nětko ho durje wocziniču a w nich stejesche žyly muž. — Nastřžžana ta hōčžka wóťje dale spēwasche: Wodaj nam nasche winy, jako my wodawamy naschim winikam, njewjedž naš do spytowanja — žwoje je to kralestwo a ta mōž a ta čžesčž hačž do wěčžnosčže. Hamjen. Duž ho tón žyly s duri shubi, durje sa hōbu saprašnywschi.

Ta hōčžka na to wušny a starschej domoj pschischedschi psched durjemi paduchowy grat, klucze, želeša atd. namafaschaj; kradnjene pať ničžo njebě.

Nasajtra woťoko poťodnja do domu proscheť pschińdže, niž, so by wo někajsi dar prošnyť. Wjele bóle wschón tschepjetajo a s horžymi hlyšami proschesche, hačž njemohť starscheju malu hōčžku widžecž. Jako jeho psched nju dowjedžechu, padny psched nej na hwojej koleni, pľakasche a žakosčžesche. Na to ho teho wušna, so hě mjecžor přiedy w domje kradnyčž chžnyť, so pať je džěščžowy Wótcženasch w nim hweđomnje sbudžil a jeho s domu wotehnať. „Ženje wjazy“, tak hwoju spowjedž wobsamkny, „njobudu ničžo njepraweho čžinicž.“ Starschej jemu wodaschaj a dženska je něhdušchi paduch pobožny, rōdny, sbožowny hospodať we hwojim domje. To wscho hě modlitwa 6lětnje hōčžki dokonjala.

„Se rta čžěšchnych a matych hly hěbi khwalbu pschihotowať!“

Wušlyšchana próšwa.

„Ně“, džesche řečžnik, „ja njobudu waschu pjenježnu žadanku pschecžiwu tutemu mužej pola hūdništwu sastupowacž. Wdy mōžecze prozeš druhemu pschepodacž abo hwoju žadanku spusčezicž, kaž ho wam spodoba.“ — „Tak drje hěbi myšlicze“, tón tamny rjekny, kiž psched nim na stólzu hědžesche, „so ho psched hūdništwom ničžo wjele čžinicž njehodži?“ — „To wschať runje niž, ale tón wbohi čłowjek by pschi tym wo hwoj maly domčž pschischoť, w kotrymž bydli. A ja s tej žylej wězu ničžo wjazy čžinicž mēčž njecham.“ — „Dha drje seže ho sataraschicž dali?“ — „Ně, ničto mje sataraschik njeje.“ — „Abó tón stary je waš jara prošnyť!“ — „Prošnyť wschať je, tola niž mje.“ — „Dha pať chžnyť tola wjedžicž, koho.“ — „To chžu wam na mēšče prajicž. Ženo pošluchajecze:

„Glajcje, ja tón domečk bjese wscheje prózy namakach. Do kžěžnych duri, kiž běchu powocžinjene, swaha klapach. Nichtó mje nješkylschesche. Duž cžishe do kžěže stupich a psched stwinymi durjemi stejach. Tež te běchu mały kusł wocžinjene a ja móžach trochu do jstwy pohladacz. Stwicžka bě hacž nanajcžisčischa, a w njej na kožu stara sešchědžiwjena žónska ležesche, kiž bě žyle tajka, kajkaž moja njebo macž, jako ju pošledni krócž wuhladach. Nunje chžych saklepacz, dha rjekny wona s jašnym hlošom: »Bój, nano, sapocžń, ja šym hotowa!« Na to šo psched jejnym kožom schědžiwž poklakny, kiž bě, kaž šo mi sdašche, hiščeže starschi, hacž jeho mandželska; a nětko njemóžach psches wutrobu pschinjesč. Šo wo durje klapacz. Duž šo wón modlicž pocža. Najpriedy dopomni šwojeho Boha na to, šo štaj wobaj — wón a jeho žona — tola jeho džěsčzi, kiž stej do jeho wole podatej; a hdy by šo jemu spodobako, jimaj w jeju wyšofich lětach hiščeže s jeju małego domečka won kafacz a bjes bydka byčž, dha wschał štaj wonaj hižom wschelafe a wjele cžeže pocžerpikoj. Na to prošesche tak: »Wšcho wschał budžisčhe hinasche byko, hdy budžichu naju isjo šhynojo pschi žiwjenju wostali. To bě, o Božo, to najcžežische, šchtož šy na naju dopuščežik. Tola naju trošcht je, šo šamaj na tym we winje nješmoj, hdyž chžedža naju tež wo naju mały domečk pschinjesč a hdyž dyrbimow potom wobaj na šwoje pošlednje dny do gmejnskeje kžěže. Psched tym pač chžył ty, o Božo, naju miłofčiwje swarnowacz! Tych pač, kiž wschał maju prawo, namaj naju kžěžku pschedacz, tych chžył žohnowacz a namaj móž dacž, šo njeby chmojna nich žaneho hidženja měkoj.« — „Takle tón schědžiwž“, powjedafche rěčnik dale, „prošesche. A nětko wam praju, šo chžył radšcho šam do gmejnskeje kžěže cžahnyčž, hacž šo bych šwoje šwědomnje s tutej šfóržbu wobčežik.“ — „Wšy drje šo bojicže, šo byščeže proštwu teho stareho šatorhnyli?“ — „prášesche šo tamny. — „Šchto šo šhrobolicže? To ani móžno njeje. Wón tu žyku wěž do Božej ruhow položi a šo wschón na šlubjenje šepjerasche, kiž je Bóh šam tym šwojim dał. Tajku nutru a wěrjazu proštwu ja hiščeže cžaž žiwjenja škylschal nješšym. A to wam hiščeže junu praju, tej šfóržbje šo wotrjeknu.“ — „Mi by lubšcho byko“, džesche na to tamny, „hdy budžisčheže mi ničžo wo proštwu tuteho stareho muža njeprajili.“ — „Čžeho dla dha?“ — „Šaj, ja wschał pjenjesh, kiž mam s teje kžěže dostacz, nětko jara nufnje rjebam, tola pač šym něhdy w pacžerškej wučžbje škylschal, šo derje nječžini, napschecžiwu tajkim proštwam byčž. Duž móžecže jutšje — a pschi tym tón šfóržbnik šwoje šudniške papjery hromadu šwali — s tymaj starymaj hičž a jimaj prajicž, šo je jeju dołh šapłaczeny.“

Próstwa praweho wjele samóže, hdyž je šprawná.

Pjenježna lubosč.

Ššym žónštu šnač, kiž šo se wschěmi mozami we šwojim džěle prózowafche, w domje na porjad džeržesche a bě napschecžiwu ludžom pschecželna. Ša Boha pač wjele lubosče njemějesche. Druhdy drje by ke mšchi pschisčła, by šebi pač tam bórny wuškła. Čžim bóle pač na mamonje wišafche. Šejne najwjetšche wješele by byko, hdy by horkach na najštwe šedžo šwoje škotaki a šlěbornaki licžila a je potom šašo do tych šchěrych měštkow šypala. Ša šhudnych ničžo wysche njemějesche, ša šwontowne a šnustowne mišionstwo tež niz. Nichtó jejne šamoženje nješnajesche a šchtož by šo ša nim naprašchowač, temu by wotmolwila: „Ach, w něčžischim cžašu mašch lutowacz, hdyž chžesch bjes starosče šwój wschědny šhlěb jěsč. Tuta žónska ras cžežko šfhoru. Dofelž džěčzi njemějesche, hladašche ju jejna cžeta. Starosč wo jejne pjenjesh pač ju tež

na šhorokožu njewopuschězi, a tak husto hacž bychu jej kožo poščežali byli, by šo pašchala: „Deži klucžik tež šašo pod hłowakom?“ Ščar jejnu šhorosč ša štrachnu špójna a psched durjemi s cžeže rjekny: „Šutšischi džek ta šhora wjazh njedocžafa.“ Tole pač bě ta šhora škylschala a šo žakošnje wustróžala. Šako šo jejna cžeta šašo do jstwy wróczi, ležesche wona wscha blěda na kožu. „Šchto dha wam je?“ woprašča šo wscha štarosčiwu ta młoda cžeta. „Wšmi klucž a dži po wschě moje pjenjesh“, šhora wotmolwi. Bórny wschě pošne měški, se škotymi a šlěbornymi pjenjeshami napjelnjene, na blidže stejachu. „A nětko“, tak šhora kafasche, „šmjetaj wschě pjenjesh, tutón cžertowy njerjad, s woknom won. Wo moju dušchu mje tutón cžapor pschinješe. Won s nim!“ Šejna cžeta s wopředka njechafche. Duž tamna s nowa pocža: „Te pjenjesh dyrbja přecž!“ Škónčnje młoda horku s woknom won cžišny. „Hiščeže junu, hiščeže junu!“ šhora jachlesche. Tak bě jedyn měšch prošny. Wšcha wušpróžiwjena a bjes mozow šo šhora na šwoje lěhwo cžišny a bórny šašo wotšhori. Šdyž přeni krócž šacžu, šo nowych mozow nabywa, bě jejne přenje škwo: „Alle, moja luba, ty tola wschě moje pjenjesh na pučž šmjetala nješšy? Dži na měšče a šestajej wschě měški šašo do šhamora a šamč jón a pschinješ klucžik mi!“ Še štrowosčžu šo tež pjenježna lubosč šašo wróczi a wona bu horka, džyli hdy předy. W nušy ma něchtožkuli najššpschu wolu; je pač nusa nimo, dha wscho pschi štarym wostanje. Teho dla rěka: „Pucž do hele je s dobrými pschedewšaczemi pokladženy.

Ščerpliwy w horju.

Šedny šhoru je šwojej nješčerpliwosčžu šwojim domjazym jara wjele wobčežnosčžow cžinjese. Šako jeho duchowny ras s njemu pohladacz pschidže, wón s njemu džesche: „Ach, mój luby knjes duchowny, našch Bóh mje hiščeže njerodži!“

Kucže duchowny šnapschecžiwu: „Šdy bych ja Bóh tón knjes byl, waš tež hiščeže rodžik njebych!“

„Šo“, šhoru wotmolwi, šo njemako džiwajo, a chžyšche tole najradšcho ša šlo wsacz; potom pač duchownemu ruku tykafche a džesche: „Šaj, wy macže prawo, ja dyrbju pocžecž bóle ščerpliwy byčž.“

Na wikach.

„Na wikach ludži lěpje šesnajesch, džyli w žyčkwu“, praji pschikłowo, a šchtož je jo ras wuprajik, njeje žanu kžu rěčaf. Ša džěch ras, powjedafche štary duchowny, s jentym šnatym na wiki. Tón dwě krowje, kiž běšchtej hižom kžětro štarej, na nje honjesche. Mój šo dužy po pučžu dušchnje šabatwjachmoj. Šdyž pač na wiki pschidžechmoj, mēnjese wón: „Nětko, knjes duchowny, dyrbju pschedamacž, a mi by lubšcho byko, hdy bychmoj šo pošdžischo radšcho něhđe druhđe trječikoj!“ To rěkafche, se šochorom šiwacz. Ša jemu wotmolwicz: „Dobre, ja wschał pošdu, Boha pač tola přecž pošklacz njemóžecže!“ a džěch.

Dužy dom šašo na to s rěčam pschidžechmoj, a ja tu šhonich, šo ludžo jara derje wjedža, šchto je psched Bohom prawe a šchto niz. Woni pač šwoje wjedženje a šwědomnje něhđe domach na hoshžik powjeshnu, šo tam wišajo wostanje, a nětko du a cžinja, šchtož jim cžert kaže a šchtož jich mšchnje pjelni.

W žyčkwu pobožny byčž, to ničžo cžežke njeje, my pač dyrbimy w šphtowanjach tuteho žiwjenja šo ša šchescžijanow wupošafacz. Šeno ša tajkich je Bóh njebjesa wutwarik.